

SLOVÉNEC,

listi

za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gl. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V poneděljk 3. Kimorca 1849.

Pri naših bankovcih ne bo zgube!

Kdorkoli ljudstvo vesvoljno podučiti želi, mora taisto vunderle vselej narpoprej v tem, v čimur je izobraženja narpotrebnejši, — marljivo izobraževati iskati. Meni se zdi, de je v sadanjim času sešebno prostim ljudém v tem, kar bankovec zadene, poduk narpotrebnejši, ker se neizobraženo ljudstvo sploh zgube boji, in tudi resno po zvijačah mnogoverstnih vohernikov itd. mnogo zgubo ali škodo terpi. Torej hočem nekaj od veljavnosti ali vrednosti bankovcov Slovincam prav po domače povedati, česar se gotovo dosihmal, saj ne prav vedili niso.

Več ko 40 let so bankovci od roke do roke šli. Nekteri so jih rajši imeli, kakor težke sreberne denarje, in poredkama je komu v glavo prišlo, pomisliti, zakaj de bankovci ravno toliko veljajo, kolikor je na njih natisnjeno? Malokdo je pomislil ali vedil, zakaj de za petgoldinarsk bankovec 15 dvajsetic dobi? —

Ali sadaj, ko so dvajsetice skorej čisto izmed ljudstva zgibile, marsikdo vpraša, zakaj de bankovci menj veljajo, in kdo je tega kriv? — Kdor to spoznati hoče, mora vediti, kaj de je narodna banka in kaj de so naši bankovci?

Marsikdo se še spomni, kako de je bilo o Francozki vojski obertništvo negamno; — kako de je bila kupčija slaba in nevarna? Zakaj srebra ali zlata ni bilo nikjer v naših deželah na sejmihi viditi, papirja je bilo dovolj, pa že skorej nobene vrednosti ni imel, in ker se je vrednost papirja skorej vsak dan premenila, že zadnjič skorej nihče papirja vzeti ni hotel.

De bi se tej nadlogi v okom prišlo, de bi se namreč srebra in zlata iz ptujih dežel, kakor tudi iz škrinj domačih bogatincov dobilo in vmed ljudstvo spravilo, so cesar Franc I. v letu 1816 „avstrijansko narodno banko“ — to je neko, tako reči, kupcijsko tovaršijo utemeljili in tej tovaršiji pravico podelili, de sme bankovec izdajati, ki bodo vedno toliko vrednosti imeli, kolikorsna je na njih natisnjena.

Rajnci cesar Franc so namreč spoznali, de bogati ljudje, ali kapitalisti, ki samo ob obrest ali činzev svojih denarjev živijo, nočejo radi svojih denarjev državi ali cesarju zaupati, ali kar je vse eno: de nočejo cesarskih državnih dolžnih pisem (Staatsobligationen) kupovati, de rajši svoje denarje drugim posamesnim

ljude ali tovaršijem na obresti dajejo, de clo rajši dolžne pisma, ki jih kupci, barantavci itd. kakimu drugimu namest težkih denarjev pošiljajo, kupujejo. Zategavoljo so cesar Franc sklenili, neko tovaršijo utemeljiti, kateri nej bi domači in vunanji bogatini svoje denarje zaupali; s katerim denarjem nej ta tovaršija privatne dolžne pisma itd. kupuje in baranta. S tem zloženim celim premoženjem je ta tovaršija ali banka porok veljavnosti ali vrednosti bankovcov, ktere po naši državi namest težkih denarjev izdaja. — Banka se je pa takole začela:

Kdorkoli je v domači ali vunanji deželi 100 goldinarjev v srebru ali zlatu in 1000 goldinarjev v denarjih ali v papirju Dunajske veljavnosti (Wiener-Währung) tej tovaršiji ali narodni banki zaupal, je dobil neko pismo, ki se bankna akcija imenuje. Zato se tovaršje narodne banke „akcionarji“ imenujejo.

V začetku je bilo namenjeno, 100.000 takih pisem ali akcij prodati, ali komaj 50.621 je bilo prodanih. Posestniki teh akcij so sadanji tovaršje narodne banke. Že ime narodna banka pokaže, de ta koristna naprava ni cesarska, ampak de je v prid vsih avstrijskih narodov utemeljena bila.

Ali akcionarjev namen je še neki drug, namreč kolikor je mogoče velike obresti od v banko položeniga premoženja dobiti. Kako de je to mogoče, hočem v mali priliki prostim ljudem nekoliko razjasniti.

Postavim, banka bi le samo 10 akcionarjev imela, in vsa-ker teh 10 akcionarjev je 100 goldinarjev v srebru v banko položil; tadaj je celo premoženje v banki 1000 goldinarjev v srebru. Zdaj pa pride nekdo in hoče od banke 10.000 goldinarjev v srebru na posodo imeti; zastavi, postavim, kako veliko hišo, ki je 20.000 gld. v srebru vredna in se zaveže v banki danim dolžnim pismu, de bo od vsakih 100 gld. v letu 4 goldinarje obresti, kakor tudi prejetih 10.000 goldinarjev o postavljenim času v težkih denarjih (srebernih ali zlatih) banki plačal. Ali banka ima le samo 1000 goldinarjev v svoji škrinji! Kako hoče 10.000 gld. posoditi, ko jih pa nima?! — To je zastavica, pa jo bomo kmalo vganili. — Banka ima od cesarja podeljeno pravico, toliko bankovcov narediti dati, za kolikor dobro zastavo ima. Sadaj ima banka dobro zastavo na hiši za 10.000 gld., ki se morajo o postavljenim času v srebernih ali zlatih denarjih banki plačati. Torej da banka za 10.000 goldinarjev bankovcov narediti in jih zgoraj omenjenimu dolžniku na hišo posodi, ki o postavljenim času obrest in kapital v težkih denarjih banki plačati mora. Banka je 10.000 gld. posodila, pa še zmerej 1000 gld. v srebru za vunanjo barantijo, kjer naši bankovci ne grejo, v svoji škrinji ima. — Iz tega vsakdo lahko spozna, de banka za vse izdane bankovce dobro zastovo ima in de naši bankovci ne morejo svoje vrednosti zgubiti. — Pa tudi akcionarji zamorejo velike obresti od v banko položeniga denarja imeti, kar se tudi iz te prilike pokaže; zakaj banka dobi (v letu) po tej priliki od 10.000 gld. — 400 goldinarjev obresti, ki se vmed zgoraj rečene akcionarje razdelé, in ker jih

je le 10, dobi vsakter vsako leto 40 gld. obresti od 100 gld., ktere je v banko položil.

Po tej priliki narodna banka ravna, in tako se noben pameten človek pri bankovcih zgubě bati ne more. Sej pred letam 1848 tudi nihče tega mislil ni; zakaj pred letam 1848 je vsakdo za kakoršna koli bankovce v banki sreberne denarje dobil, pa ljudje niso banke veliko nadlegovali, ker so rajši bankovce imeli, kakor sreberne denarje, sosebno v velikih barantijah.

Ali v letu 1848 so jeli nekteri hudobneži ljudi, posebno Dunajsko ljudstvo motiti; so iskali veliko Avstrijansko cesarstvo razdjati, in tako omamljenim ljudem na nos navezati, de bo narodna banka vse milione, ktere je avstrijanska deržava ali vlada ji dolžna, do čistiga zgubila, in tako ne bo v stanu bankovce popolnoma s srebernimi denarji plačati ali zmenjati. Zdaj je Dunajsko omamljeno ljudstvo k banki vreti jelo in hotlo je za vse bankovce sreberne denarje imeti. Ali banka ni holla in ni mogla na enkrat za vse velike bankovce srebernih denarjev dati. Dala je tadaj s cesarskim pripušenjem manjši bankovce (po 2 in po 1 gld.) narediti in s temi je velike bankovce menjevala. Torej je bankovcov sadaj zmeraj enako med ljudmi. Velikih je toliko menj, kolikor je manjših več. Vrenje k banki po sreberne denarje je bilo tudi zato tako veliko, ker pred letam 1848 nihče prav vedil ni, kako de banka stoji. Zdaj pa je, hvala Bogu! slepo-miš-igračč čas proč; zdaj vsak mesec banka od celiga svojiga premoženja natanjčno rajtingo naredi in naznanje da, de slednji vediti zamore, kako de banka stoji.

Bankovcov je bilo poslednji dan Rožnika 1849 za 257 milionov goldinarjev med ljudmi, za ktere je banka s tem le premoženjem porok. Banka je imela po preštetvi mesca Rožnika 1849:

1. v kupčijskih dolžnih pismih	27 milionov,
2. v z dobrimi zastavami okovarjenih	14 „
3. v svojih škrinjah gotovih srebernih in zlatih denarjev	28 milion. in
4. v dolžnih pismih deržave ali vlade	222 „

tadaj v celi šumi 291 milionov goldinarjev. Po tem takim ima banka 34 milionov goldinarjev še več v svojim premoženju, kakor je bankovcov med ljudmi. To je lepa šumica! Torej se ni hitro zgube bati.

Od kod pa je vunderle rabat (Agio) na srebro prišel?!— To je veči del od todi prišlo, ker so hudobni, pa tudi neumni voherniki sreberne denarje v tamnice zaperali, to je poskrili. Tatje jih še tam pa tam najdejo, poštenim ljudem se malokadaj kaka dvajsetica iz žepa vohernikov prikaže. Veliko je takih ljudi, če le kako sreberno desetico v roko dobijo, jo že več na svitlo ni!! Clo nove šestke že v žepih vohernikov počivajo, in čakajo tergovcov, ki za blago iz ptujih dežel sreberne denarje potrebujejo, ker v ptujih deželah naši bankovci ne grejo. Taki kupci so prisiljeni na duri vohernikov terkati in sreberne denarje kot kako drugo robo

kupiti. Rabat na srebro in zlato pa tudi zavolj nekterih hudobnih zmotnjakov pride, ki vedno kvasijo, de bi banka več milionov, ki jih ji je država ali vlada dolžna, zgubiti utegnila; če bi v vojski po sreči ne šlo; zakaj banka ima od vlade ali od cesarja dolžne pisma, ki se po tem, kakor država dobro ali slabo stoji, v vrednosti spremenjujejo. Postavim v letu 1847 so bile cesarske ali državne dolžne pisma nekolikrat po 116 goldinarjev prodane; sadaj se pa le po 92—94 goldinarjev prodajo. Ali čeravno bi te dolžne pisma v tej nizki ceni ostale; vunderle banka še 12—14 milionov goldinarjev več v svojim premoženju ima, kakor pa je bankovcov med ljudmi, in tako se od te strani nikačor zgube bati ni. Nej le hudobneži brenčijo, kakor hočejo! — Čeravno je to brenčanje nekoliko prazno, so vunderle sadajni cesar Franc Jožef na svetovanje svojih ministrov v patentu od 28. Rožnika 1849 sklenili: prihodnjič od narodne banke nič več ne na posodo jemati, ampak le ji nazaj plačevati, kolikor je narveč mogoče, de bi ta prazni strah zginil in de bi se staro zaupanje v narodno banko, kakor tudi v njene bankovce zopet povzdignilo. Po zgoraj rečenim patentu bojo vsi milioni, ki jih sadaj Sardinsko kraljestvo v težkih denarjih plačati mora, za pomanjšanje cesarskiga ali državniga dolga v narodno banko šli. Tudi bo po ravno tistim patentu cesarska vlada od drugih ljudi na posodo jemala, in vse, kar bo čez troške v vojski itd. ostalo, tudi banki v ponižanje dolga dala. Tako se bo državni dolg zmanjšal, gotovina banke pa zvikšala. V tej razmeri se bo tudi med ljudstvom število bankovcov ponižalo, število srebernih denarjev pa povikšalo; to je, banka bo zopet namest malih (sedanjih) bankovcov sreberne denarje za velike bankovce ljudem dajala.

Kadar bojo že vse cesarske dežele umirjene, bodo mogli puntarji še nektere milione cesarju plačati, kateri milioni bodo tudi veči del v narodno banko šli. Tako bo banka v gotovini zmiraj bogatejši prihajala in bankovcam vrednost ohranila. — Ljudje, posebno barantavci itd. bodo zopet bankovce rajši imeli, kakor težke sreberne denarje, kakor je pred letam 1848 bilo. Bog daj skorej vesvoljni mir! —

Lipovšek.

Slovensko narodno pesmenstvo.

I.

Današnji stan slovenskiga narodniga pesmenstva.

a) Narodna pesem.

(Dalje.)

Davno pred Vodnikom je že neki P. Dizma Zakotnik, rojen v Šiški, in umerl v Sileziji v letu 1793 med ljudstvom pesmi naberal. P. Marko Pohlin, ki nam to pové, imenuje med pesmami od Zakotnika nabranimi pesmi od Pegama, od Turške kobile, od kralja Matiaža, od lipé na starim tergu, od lepe Vide. To samo je P. Marko zapisal, kaj se je pa z rokopisam zgodilo, se nikjer ne bere in ne zvé.

Po Vodniku so se simtertje še marsikteri možje z nabranjem slovenskih narodnih pesem pečali, večdel so bili s pravim zapopadkam prave narodne pesmi premalo soznanjeni, de bi sadaj smeli reči, de imamo pravo nabero tacih pesem.

Na Koroškim je bil rajnci profesor Ahacelj, ki je dal nekoliko slovenskih pesem, v drugim popravljenim in pomnoženim natisu 1838 v Celovcu na svitlo. Narodnih jih ne moremo imenovati, ker so večdel iz nemškiga poslovenjene in noviga kovanja; pojó jih pa koroški in štajarski Slovenci zlo. Namen Ahaceljnov mende tudi ni drug bil, kakor Slovincam lepe pesmi v roke dati.

Na štajarskim je dal v letu 1827 Peter Dajnko v Radgoni zvezek slovenskih pesem z napisam: Posvetne pesmi med slovenskim narodom na štajarskim, z enim dodatkom mnogoterih vganjk za premišljevanje in veselje. Ako smorekli, de Ahacelj ni imel namena, svojim pesmam imé narodnih dati, ker se iz podpisov mož to lahko previdi, ki so jih zložili ali poslovenili, govori Dajnko v predgovoru, de jih je med ljudstvam ali sam nabral ali pa de so mu jih drugi pomagali z sapevi vred nabirati. Če pa lastnosti in obliko teh pesem bolj natanjko presodimo in pregledamo, ne dobimo ne ene med vsimi, ki bi imela značaj narodnosti, razun ene: Nesrečni turški snoboki. Obojih, ne Ahaceljnovih in ne Dajnkotovih ne hvali Šafarik v časopisu českiga muzeuma.

Tudi Čelakovski je dal med drugimi nekaj slovenskih narodnih pesem v Pragi na svitlo, pa vzel jih je iz že nabranih.

Na Krajskim je bilo po Vodnikovi smerti narodno pesmenstvo dolgo zanemarjevano, in desiravno so se posamesni prizadevali, zapisati, kar jim je ravno dopadlo, se je za vesvoljstvo skoraj malo menj ko nič storilo. Diletanti so bili, kateri so kaj na narodnim polju naberali, in še le tretjemu desetoletju tekočiga veka je bilo namenjeno, tudi v tej reči začetek storiti, začetek, kateri ni bil brez pomena, čeravno med ljudstvam ni kaj veljal. Med možmi, ki so si v tem ozeru zasluge nabrali, je rajnci Andrej Smole vreden, de ga v tej dobi na prvo mesto postavimo. Premožen in torej v stanu, si pripomočkov k soznanjenju svojih rojakov dobiti, je prehodil Krajsko, naberal in hranil. Čeravno sam ni bil toliko v slovenstvu olikan, de bi bil zamogel vse, kar je na polju narodnosti pridélal, tudi preresetati in prevejati, mu je vunder samostojnost toliko na roko šla, de je brez strahu v marsikakim ozeru na noge stopil, kar je tistočasna doba marsikomu prepovedala. Razun tega je imel prijatla na svoji strani, rajnciga Prešerna, kateri je Smoletu tam z bistrostjo svoje učenosti nadomestil, kjer je Smole s svojim premoženjem pomožen biti mogel. Tako sta ta dva prijatla, kakor v vsih slovensko slovstvo zadevajočih rečeh, tudi narodne pesmi — Smole jih naberaje, Prešerin izlikaje prihodnosti ohranila, kakor p. Lepo Vido, Rošlina in druge v II. in III. bukvicah Krajske Čbelice beremo. Tretji v zvezi teh dveh, pa tudi iz lastniga nagiba goreč za domovino, je bil Rudež, grajšak v Ribnici, kteriga spominj bo v sercih

krajnskih Slovincov z zlatimi čerkami zapisan ostal. Tudi ta je naberal in hranil, brez de bi bil — enako unima dvema — kadaj srečo imel, sad svojiga rodoljubniga truda vživati. Vsi trije že pod zelenim grobam počivajo; slovenska Vila pa mäsikteru solzico na tihe gomile vtrinja; zakaj njih mesta so — prazne!

(Dalje sledi.)

Serežani.

(Dalje.)

Preobširno bi bilo, tukaj vse naštetu, kako je ban Jelačič pretečeno leto s svojo armado Serežane na Ogersko in pozneje na Dunaj peljal. Ozreti se hočemo tadaj na Serežane sploh, kako so ustanovljeni, obravnani in kar je sicer še od njih posebniga vediti vredno.

Važnost serežanske službe terja možé, kateri imajo posebne lastnosti in pripravnosti. Voliti se morajo tadaj s previdnostjo in umam.

Serežan sme samo s privoljenjem njegoviga gazdata (hišniga starašina) izvoljen biti. Poglavitna potrebnost je, de je iz premožne hiše in neomadeževaniga življenja. Voliti se ne sme iz rodú, ki ima na turškim vskoke ali pa zlahto. Ko je kdo izvoljen, ne more v službo vzeti, preden nima vsiga zapovedaniga orožja. Število Serežanov se navadno vsako leto o popisovanju domestuje; če je pa sila, tudi med létam, konec maliga Travná.

Poveljnik Serežanov ima dolžnost, kakor na to gledati, de vsi svoje dolžnosti natanjko spolnujejo, tudi skerbeti, de svoje ljudi dobro pozná. Prepovedano mu je oistro, svoje ljudi v druge službe vdinjevati ali pa konje konjikov za priprege ali oficirjem in zdravnikom prepušati. Naročeno mu je, s Serežani lepo ravnati; jih po zasluženju v pohvalo, poplačilo in poveličanje priporočati. On mora svojim ljudém v vsih rečeh učenik biti, ktere v njih službo segajo. Kot ogleduhi se ne smejo Serežani nikoli vpotrebovati, ker jim je prepovedano, se s turškimi podložnimi zunaj kastelov pogovarjati.

Namen Serežanov je, de stanovitni vojaški kordon v imenovanih šestih graničarskih regimentih opravljajo. Kordon pa je, de se kuga iz turških v cesarske dežele ne zanese, de roparji iz Turškiga naših dežel ne napadajo, de tatinstvu in kontrabandiranju, vbežništvu in nepripušenimu preseljevanstvu cesarskih podložnih v okom hodijo. Iz tega namena imajo Serežani v posamesnih tropah kordon obhajati, tolovaje in tatove iskati, vojaške vbežnike prijemati in dopeljevati, izvedovati, kako je z zdravjem po Turškim, in naklepe za napade, vbežtvo in kontrabandarstvo zasledovati. Nihče pa tudi ni za ta težavni, nevarni in važni poklic tako pripraven, kakor so Serežani, ker kordon dobro poznajo, kakor so tudi z vzajemnostjo turških in cesarskih prebivavcov znani, ker se jih kakor dobrih strelcov vse boji, ker so pogumni, kakor tudi zviti in zarúbljeni.

Zvunaj službe imajo Serežani dolžnost, kadar hrup vstane, koj pri roki biti, de drugim vojakam pot kažejo in se na strane razkropijo.

(Konec sledi.)

Razne drobtinice.

* Slovenske novine prinesejo v svojim 34. listu lepo pesmico „Enakopravnost“, iz ktere tako spravljev duh dije, da se ne moremo zderžati, jo tukaj ponatisniti in posebno marsikterimu „udriharju“ na serce položiti:

Kak srečni smo mi brati

In schöner Steiermark!

Nam hud'ga ni se bati,

Die Einheit macht uns stark.

Edinost nas vse veže,

Es ist kein Unterschied,

Se serce k serce prilže,

In jedem wohnt Fried'.

V ljubezni vkup živimo,

Welch' Sprache, daß man spricht;

Nič več ga ne čertimo,

Wer deutsch kann und wer nicht.

Enakopravnost 'mamo,

Für uns daß höchste Gut!

De roke si podamo,

Mag sein, von welchem Blut.

Saj hoče Bog tak 'meti,

Daß wir uns Brüder sind!

Dolžnost, mirno živeti,

Lern' jeder schon als Kind.

Slovene rad perkimuje:

»Ich möcht doch deutsch versteh'n!«

In Nemo se ne sramuje,

Mit Slaven umzugeh'n.

Oha jezika znati,

Dies fordert der Verkehr;

Per enim kar obstati,

Für jeden schädlich wär'.

Sosedno v mir živimo

In schöner Steiermark,

Se braterno ljubimo:

So bleiben wir auch stark. A. Poch.

* Šolsko leto je zopet pred vratmi in prinese sabo važno vprašanje za marsikteriga kmeta, ki ima namen svojiga sinčka v šolo poslati: Ali si prevdaril dobro svoj namen? Ali si pomislil, v kakošno zemljo hočeš iz svojiga verta mlado drevesce presaditi, da bo v zavetju nove korenine poganjalo, rastlo, cvetelo in, kakor želiš, žlahten sad obrodilo? Poslušaj dobro slednji časov opominj, da si nihče ne bo imel pred ali pozneje očitati, da se mu je drevesce vsušilo, kterimu je v svojim vertu s tako ljubeznijo stregel, ravno o času, ko bi bilo imelo cvetje pognati ali celo sad obroditi. Današnji časi sicer silno terjajo omiko narodov, tode gosposke suknje šiva ta čas samo resnobno vrednim; in bolje, stokrat bolje je obdelan kmet, omikan rokodelc in obertnik sploh biti, kakor v gosposki od žuljev staršev in žlahte tkani in šivani suknji svojim staršem in dobrotnikam v sramoto, narodu v nečast poslednjič zlate v lesenih šolskih klopih zamujene leta objokovati.

Šolskiga podučjenja je našimu narodu pred vaim treba. De pa šolska omika slovenskimu narodu jasno zasije, ji je treba pot med narod nadelati.

To se pa brez narodnih ljudstvinih šol ne more zgoditi. Perva potreba za slovenski narod je tadaj naprava dobrih narodnih šol. Tode ne šol, v kterih se otroci samo pisati in brati in nekoliko šteti učé, ampak šol nam je treba, v kterih se mladosti pot k spoznanju svetá in samiga sebe v celi pomeni besede odpré.

Novo šolsko leto je zopet pred vratmi. Slovenci! Ali ste že kaj mislili na zboljšanje narodnih šol? Ali ste že prišli k spoznanju, da jih je tudi tam treba napraviti, kjer mislite, da vam jih treba ni? Napravljajte in podperajte prave narodne šole, in va-nje pošiljajte svoje otroke, da

si marsikako veselje za prihodnost pripravite; veselje in čast, domovini pa omikane sinove in hčere zredite!

* Usmiljenje srca je biser med čednostmi; ali zoper usmiljenje ljudi greh delati, se pravi maševanje božje nad sebe klicati. In vunder koliko ljudi vidijo ljudje v mestih, ki tako zoper usmiljenje bližnjiga greh delajo. Tu je terdna, zdrava baba, ki se doma z jedmi in pijačami masti, katerih marsikdo, ki si svoj kruh težko in pošteno zasluži, še ne pozna; tam šteje kak terden in rujov dedec na skrivnim krajcarčke, ktere je marsikomu bolj ubogimu s hljinjenim glasam iz žepa izlekel in se še bolj na skrivnim veselí in dobrotljivim ljudem osle kaže; tu postopa in poseda baba podnevi, ponoči pa se napravi, in gre na polje krast, de drugi dan na tergu košato sedi in tatvino prodajo, tam oblazi dedec ali baba vse vasí, si naprosi marsikakih rečí, de jih komaj dam prinese, jih prodà in — cverki in pišeta pojó za tako izgoljufane ali vkradene darove božje! Ne manjka se jih tudi, ki z dežele v mesto pridejo, kaj v terg prinesó, mestnjanam drago svoje rečí prodajo, in še nedovoljni, de vse tako drago spěčajo, grejo po hišah nadleževati in beračiti. To je pa že tako sploh zdaj, de se ne vé razložek med domačimi in vunanjimi potepuhi, in to se mora terpeti?

Zmes.

Proti koncu 1847 je neki Anglez delavce svoje domovine pozval, svoje misli zastran praznovanja nedelje zapisati. Med 950 spiski, ki so jih delavci napravili, je dobil spisek neke vertnarske hčere iz Šotije plačilo, ktero je bilo narboljšimu spisku namenjeno. Ta mali spisek je zdaj na Angležkim v 30.000 stisih razširjen. Napis imajo te male bukvice. „Biser med dnevi“. — Imenovana vertnarska hči je ubožnih staršev, nima kakošne posebne šolske omike; samo pametna izreja in pobožno podučevanje ste jo tako izbistrile. —

Kitajska pravlica.

Neki Kitaje, ki je navado imel, kadar je na sprehod šel, vselej kake bukve sabo vzeti, gre eniga dne precej dalje v gojzd. Tam se vstavi, de bi počivaje bral. Ker je bil truden, skrije bukve pod kamen, se vleže in zaspi. Ko se čez nekaj časa zbudi, vstane in gre domú, bukve pa pozabi. Tako so več let ležale. Zavoljo mokrote so se sčasoma spridile in popolnoma sognile. Samo 24 čerk je še ostalo, ktere je kamen varoval, de se niso premočile. Te čerke najde potem neka opica, ker jih pa ni znala brati, jih je dala Evropejcam, kteri so svoje pismenke iz njih naredili.

Kratkočasnica.

Nekdo vpraša undan v družbi: kdo bi bil narbolj prestavljavec? Odgovori eden: „Tisti, ki vé prestavljavcam narveč očitati“. Ni res, se motiš! Vredništvo Dunajskih novin, ker celo Ljubljano iz Krajskiga v Koroško prestavi, in mu vunder nihče nič ne očita!

Zastavica.

Kdo zagleda narpervi popotnika in mu vunder ne da nič jesti?

Založnik: J. Giontini. — Odgovorni vrednik: Fr. Malavašič.

Natiskar J. Blasnik v Ljubljani.